

2. De micsoda az ember életében, / Hogy őreá gondot tartasz ekképpen? / Micsodák az emberek fiai, / Hogy felséged őket így kedveli? / Az ember dolgát hogyha megtekinted, / Nyilván hogy őtet semmiségnek véled. / Az ő napjai hamar elfogynak, / És mint az árnyék, gyorsan elmúlnak.
3. Hajtsd meg az egeket, és szállj le menten, / Illesd a hegyeket, hogy füstjük menjen! / Küldjél villámlást, őket verd széjjel, / Mennyütő nyilaiddal széleszd el! / És segítségül kezed hozzám nyújtsad, / E nagy árvizet rólam elfordítsad, / És szabadíts meg veszedelmemből, / Őrizz a gonosz idegenektől!
4. Kiknek szájuk merő hazugságot szól, / Ő hamis kezükkel tesznek gonoszul. / Uram, néked mondok új éneket, / Megzendítem néked hegedűmet. / Mert te vagy, Uram, ki minden ínségben / Megoltalmazol bennünket kegyesen, / Dávidot, szolgálodat megtekinted, / Az öldöklő fegyvertől megmented.
5. Ments meg kezükből ez idegeneknek, / Kik énellenem szörnyen dühösködnek / – Szájuk beszéde merő hamisság, / Kezükhöz dolga hitvány mulatság –, / Hogy mint a szép plánták, a mi fiaink, / Felnevekedjenek mi szép leányink, / Kik szépségükben úgy villogjanak, / Mint ékes oszlopi a templomnak!
6. Hogy a mi tárházink tele légyenek, / Csordáink ezeriglen tenyészszenek, / Barmunk több légyen sok százezernél, / Mind falun, városban, mezőn széjjel! / Jól megrakottak légyenek ökreink, / Városinkra ne üssön ellenségink, / Földünkben senki el ne vitessék, / Utcáinkon panasz ne hallassék!
7. Boldog nép az, kit így megáld az Isten, / És kinek ily jó szerencsét ad itten! / Boldog a nép, és nem lesz szüksége, / Amelynek az Úr az ő Istene.